

واکاوی نقش خدمات ترویج کشاورزی در افزایش برگشت پذیری اجتماعی- اکولوژیک خانوارهای کشاورز در برابر بحران های اقلیمی و زیست محیطی

حمیده ملکسعیدی^۱، عزت الله کرمی^۲

^۱دانشجوی دکتری ترویج و آموزش کشاورزی دانشگاه شیراز، استاد بخش ترویج و آموزش دانشگاه شیراز

hmsaidi87@gmail.com

محققان در تلاش برای درک و تعدیل اثرات بحران‌های زیست‌محیطی ناشی از تغییرات اقلیمی و مداخلات انسانی، پارادایم‌های جدیدی را در مطالعات مربوط به پایداری تلفیق نموده‌اند که قدرت برگشت‌پذیری سیستم‌های اجتماعی و اکولوژیک موردن تأکید قرار می‌گیرد. برگشت‌پذیری ظرفیت سیستم برای حفظ بقاء، سازگاری و رشد، در رویارویی با تغییرات را نشان می‌دهد. این ویژگی در سیستم‌های پیچیده اجتماعی و اکولوژیک، زمینه را برای رشد و نمو این سیستم‌ها و تبدیل آنها به ساختاری بهتر و با عملکردی مطلوب‌تر، از طریق خودسازماندهی در برابر بحران‌ها و تغییرات رافراهم می‌نماید. وقوع تغییرات زیست‌محیطی، چالش‌های عمده‌ای را برای مردم روستایی ساکن در کشورهای در حال توسعه و گروه‌هایی که معیشت آنها به میزان زیادی به منابع طبیعی وابسته است، به وجود آورده و زمینه گسترش هر چه بیشتر فقر و تشدید روند مهاجرت را در بین این گروه‌ها فراهم نموده است. برنامه‌ریزی برای ایجاد و افزایش ظرفیت برگشت‌پذیری خانوارهای کشاورز برای مقاومت در برابر چنین بحران‌هایی نیازمند همکاری سیاست‌گزاران و تصمیم‌گیران در بخش‌های مختلف دولتی و خصوصی می‌باشد. خدمات ترویج کشاورزی در هر گونه تلاش برای افزایش ظرفیت سازگاری و برگشت‌پذیری جوامع روستایی و کشاورزی به اثرات مخرب بحران‌های اقلیمی و زیست‌محیطی می‌باشد، هدف به روش استنادی و کتابخانه‌ای انجام شده است، پاسخ به این سؤال سازمان ترویج کشاورزی باید دارای چه ویژگی‌هایی باشد تا بتواند به ایجاد و بهبود ظرفیت برگشت‌پذیری جوامع کشاورزی در برابر بحران‌های مختلف کمک نماید. پس از بررسی و تحلیل ظرفیت سیستم ترویج کشاورزی در ایران برای ایجاد برگشت‌پذیری، لزوم تجدیدنظر در این سیستم دربرگیرنده توصیه‌ها و راه حل‌های عملی به منظور تجدیدنظر در تعريف، اهداف، تئکر، نوع سیستم مدیریتی و ساختار سازمانی ترویج کشاورزی هستند، پیشنهاد خواهد شد.

واژه‌های کلیدی: بحران‌های اقلیمی و زیست‌محیطی، برگشت‌پذیری اجتماعی-اکولوژیک، ترویج کشاورزی، کشاورزی هوشیار به تغییرات اقلیمی